

Ashley Poston

ARAMIZDAKI
VEDİ
İL

Çeviren
İnci Nazlı

YABANCI

*Mikrodalgada patlamış mısırı yakan
tüm yemek severlere: Bir de yemek yapabilesek
kimse önümüzde duramazdı*

BAŞLANGIÇ

Sevgili Clementine

“BU EV SİHİRLİ,” demişti Analea Teyze bir keresinde. Saçlarını, hançer şeklindeki gümüş rengi tokasıyla topuz yapmış, bül-bül yumurtası mavisi berjer koltuğunda arkasına yaslanmış bir hâlde oturuyordu. Bunu bana söylerken gözlerinde muzip bir ifade vardı, sanki ne demek istediğini sormamı istiyordu. Bense sekiz yaşına yeni girmiştim ve her şeyi bildiğimi sanıyordum. *Tabii ki* sihirliydi bu ev. Teyzem, Yukarı Doğu yakasında yüzyıllık bir binada yaşıyordu. Binanın saçaklarında, köşelere tutunmuş, kırık dökük taştan aslan heykelleri vardı. Bu evin her şeyi sihirliydi. Sabahları mutfağa dolan yumurta sarısı gibi sapsarı günışığı, raflardan dolup taşan ve öte uçtaki pencere önüne neredeyse tüm ışığı kapatacak kadar üst üste yığılmış kitaplarla dolu, sanki içine haddinden fazla kitap sığmış gibi duran çalışma odası... Oturma odasının en uç duvarının tuğla kısmına yabancı ülkelerin haritalarını çizmiştim. Tam olması gereken yükseklikteki penceresiyle, gök rengi duvarların üzerine gökkuşakları aksettiren buzlu camıyla ve pençe şeklindeki ayaklı küvetiyle banyo, resim yapmak için *mükemmel* bir yerdi. Suluboyalarım orada hayat bulur, ben hiç gitmediğim uzak yerleri hayal ederken fırçalarımın ucundan rengarenk boyalar damlardı.

Akşamları ise, teyzemin yatak odasının pencerelerinden ay öyle yakın görünürdü ki elimi uzatsam tutacak gibi hissederdim.

Bu ev gerçekten de sihirliydi. Aksine ikna edemezsiniz beni. Ne var ki burayı sihirli yapanın teyzem olduğunu düşünüyordum. Dokunduğu her şeye tesir eden büyük ve çılgın hayatıydı burayı sihirli yapan. Bir elini savurarak, "Hayır, hayır," dedi. Diğer elinde de yakılmış bir Marlboro tutuyordu. Açık pencereden dışarı süzülen dumanı pencere pervazında ötüşen iki güvercini rahatsız ettikten sonra bulutsuz gökyüzüne yükseliyordu. "Me-cazi anlamda demiyorum, sevgili Clementine'cıgım. İlk başta bana inanmayabilirsin ama sana yemin ederim ki gerçek bu."

Ardından eğilip bana biraz daha yaklaştı. O muzip ifadesi, ışıltılı kahverengi gözlerinde parlayan bir gülümsemeye dönüştü ve bana bir sır verdi.

İş Yemeği

TEYZEM DİRDİ Kİ; eğer bir yere ait hissetmiyorsan uyum sağlayabilene kadar aitmiş gibi davran.

Ayrıca pasaportumu her daim güncel tutmamı, etin yanında kırmızı şarap, diğer her şeyin yanında ise beyaz şarap almamı, aklımı doyurduğu kadar ruhumu da doyuran bir iş bulmamı ve bulduğum her fırsatta âşık olmamı söylerdi. Zira aşk, bir zamanlama meselesinden başka bir şey değildi. Bir de Ay'ın peşinden koşmamı söylerdi.

Her zaman, *her zaman* Ay'ın peşinden koş.

Onun için işe yarayış olmalıydı, zira dünyanın neresinde olursa olsun fark etmezdi. Her yer onun eviydi. Davetlisi olmadı her partide bir yeri varmış gibi hayatını dans edermişçesine yaşar, bulduğu her yalnız kalbe âşık olur ve her macerada da şansı yaver giderdi. Öyle bir havası vardı ki yurtdışına çıktığında turistler ona yol sorar, garsonlar şaraplar ve viskilere dair fikrini belirtmesini ister, ünlüler ise hayatı hakkında sorular sorardı.

Bir keresinde Londra Kulesi'nde teyzem ve ben kazara kendimizi St. Peter ad Vincula Kraliyet Kilisesi'ndeki özel bir partide bulduk ve yerinde bir iltifat ile dikkat çekici çakma bir kolye sayesinde orada kalmayı *başardık*.

Orada ek iş olarak DJ'lik yapan bir Galler prensiyle tanıştık. Norveç veya başka bir yerin prensi de olabilirdi. Aşırı pahalı İs-

koç viskisini kaldırabileceğimi zannettiğimden o gecenin geri kalanını pek hatırlamıyorum.

Ama teyzemle her macera böyleydi. O, ait olmakta ustaydı.

Gösterişli bir akşam yemeğinde hangi çatalı kullanmanız gerektiğinden emin olamıyor musunuz? Yanınızda oturan kişiye uyun. Hayatınızın çoğunu geçirdiğiniz bir şehirde kayıp mı oldunuz? Turistmişsiniz gibi yapın. Daha önce operanın o'sunu duymamış olduğunuz hâlde opera mı dinliyorsunuz? Başınızı sallayın ve insanın tüylerini diken diken eden vibratodan bahsedin. Michelin yıldızlı bir restoranda oturmuş, fiyatı aylık kiranızı aşan bir şişe kırmızı şarap mı içiyorsunuz? İçimi hakkında yorum yapın ve daha iyilerini tattığınızı söyleyin.

Ki tatmıştım da.

Trader Joe'dan aldığım iki dolarlık şarabın tadı bundan daha güzeldi ama leziz küçük tabaklar şarabın tadını telafi ediyordu. Pastırmaya sarılmış hurmalar, üzerine lavanta balı serpiştirilmiş kızarmış keçi peyniri ve ağızda eriyen tütsülenmiş alabalık mücverleri. Tüm bu esnada da yumuşak sarı ışıklı, küçük, hoş bir restoranda oturuyorduk. Açık ön pencerelerden şehrin sesleri içeri doluyor, merkezi havalandırmadan gelen esinti omuzlarımıza dokunup geçerken üzerimizdeki duvar lambalarından *potos* sarmaşığının dalları ve eğreltiotları sarkıyordu. Duvarlar kızıl kahve bir ahşapla döşenmişti ve bölmelerdeki koltuklar yumuşak deriyle kaplanmıştı ki eğer dikkat etmezsem, haziran başı sıcaklarında bacaklarımın derisi yüzülebilirdi. Samimi bir mekandı. Masaların arasındaki mesafe, mutfaktan gelen hafif uğultular nedeniyle restorandaki diğer insanların konuşmalarının duyulamayacağı kadardı.

Şayet bir restoran kur yapabilseydi, kesinlikle ondan etkilenirdim.

Fiona, Drew ve ben, Olive Branch'teki küçük bir masada oturuyorduk. Burası, Drew'in son bir haftadır gitmemiz için *yalvardığı*, SoHo'daki Michelin yıldızlı bir restorandı. Ben genelde uzun süren öğle yemeklerini seven biri değilim ama o gün bir

yaz akşamıydı ve cuma günüydü. Hem dürüst olmak gerekirse geçen hafta Drew'in görmek istediği bir oyunu ekmek zorunda kaldığım için Drew'in karısı Fiona'ya bir iyilik borcum vardı. Drew Torres, eşsiz ve yetenekli yazarlar keşfetmeye susamış bir editördü. Bu yüzden de benimle Fiona'yı da en tuhaf konserlere ve daha önce hiç gitmediğim yerlere sürüklerdi. Az bir şey değildi bu, zira teyzemle birlikte kırk üç ülkede bulunmuştum ve tuhaf yerler bulma konusunda teyzemin *üstüne yoktu*.

Fakat burası çok ama *çok* hoş bir yerdi.

Ağzına bir tane daha pastırmaya sarılmış hurma atarken, "Katıldığım en hoş öğle yemeği resmen," dedi Fiona. Şu ana kadar sipariş ettiklerimiz arasında yiyebildiği tek şey bu olmuştu. Zira az pişmiş kobe sığırı eti dilimleri, yedi aylık hamile biri için söz konusu bile olamazdı. Fiona uzun boyluydu; menekşe moruna boyalı saçları ve solgun teniyle salaş bir görüntüsü vardı. Yanakları koyu renkli çillerle kaplıydı ve her zaman, hafta sonları bit pazarından bulduğu ucuz küpeleri takardı. Bugünkü tercihi, ağızlarında *Siktir Git* yazılı tabela taşıyan metal yılanlardı. Kendisi, Strauss & Adder'ın en iyi kurumsal tasarımcısıydı.

Yanında oturan Drew, çatalını başka bir et dilimine saplamakla meşguldü. Kendisi, Strauss & Adder'da işe yeni başlamış kıdemli bir editördü. Uzun siyah kıvrıkcık saçlı ve sıcak buğday tenliydi. Daima 1910 yılında Mısır'daki bir arkeolojik kazıya gitmek üzereymiş gibi giyinirdi ve bugün de farklı değildi. Yumuşak bej rengi bir pantolon, ütülü beyaz gömlek ve pantolon askıları.

Onlarla birlikte otururken kendimi, ebeveynimin en sevdiikleri lokantadan eşantiyon gelen *Eggeverything Café* yazılı tişörtüm, yıkamalı kot pantolonum ve üniversiteden beri giydiğim, ayrılmayı göze alamadığım için tabanlarını koli bantıyla tuttuğum kırmızı babetlerimle biraz fazla sıradan giyinmiş gibi hissettim. Üç gündür saçımı yıkamıyordum. Kuru şampuanın yapabileceklerinin bir sınırı vardı ama bu sabah işe geç kaldığım için bu ihtimali pek düşünmemiştim bile. Ben de Strauss &

Adder'da kıdemli halkla ilişkiler uzmanıydım. Her şeyi sürekli ben planlardım ama her nasılsa bu etkinlik için en ufak bir hazırlık bile yapmamıştım. Aslına bakılırsa bugün yaz mevsiminde bir cuma günüydü ve ben de kimsenin ofise gelmeyeceğini düşünmüştüm.

“Burası gerçekten de hoşmuş,” diyerek ona hak verdim. “Village'deki şiir etkinliğinden çok daha iyi.”

Fiona başıyla onayladı “Gerçi, tüm içeceklere ölmüş şairlerin isimlerini vermeleri hoşuma gitmişti.”

Yüzümü ekşittim. “Emily Dickinson bana *hayatımın en berbat akşamdan kalma deneyimini yaşattı.*”

Drew kendinden inanılmaz derecede gurur duyuyor gibi görünüyordu. “Bu mekan çok hoş değil mi ama? Hani sana gönderdiğim şu makale vardı ya? *Eater*'daki? O makalenin yazarı James Ashton, buranın baş şefi işte. Makale birkaç yıllık ama hâlâ harika bir makale.”

“Sen de onun bizden bir kitap çıkarmasını istiyorsun?” diye sordu Fiona. “Ne konuda? Yemek kitabı mı?”

Drew samimi bir şekilde alınmışa benziyordu. “Sen beni ne sanıyorsun? Ayak takımı mı? Kesinlikle olmaz. Böylesi bir söz sihribazına yemek kitabı yazdırırsak ziyan olur.”

Fiona ile ben birbirimize imalı bir bakış attık. Geçen hafta teyzemin Yukarı Doğu Yakasındaki apartman dairesine taşınırken son anda ektiğim tiyatro oyunu hakkında da aynı şeyi söylemişti Drew. Cumartesi günü asansöre bir pikap taşırken Fiona bana bir daha asla okyanusta yüzmeye gitmeyeceğini söylemişti.

Bununla birlikte, Drew'in bir insanın halihazırda ne yazmış olduğuna değil de ne *yazabileceğine* dair olağanüstü bir sezgisi vardı. İhtimaller konusunda harikaydı. Onu başarılı kılan şey bu ihtimallerdi.

Onu eşsiz bir güç hâline getiren şey de buydu. Daima güçsüz, önemsiz kimseleri alır ve onların gelişip başarılı olmasına yardım ederdi.

“O bakış neydi öyle?” diye sordu Drew, bir ona bir bana dik dik bakarak. “Geçen ay Governors Adası’nda gördüğümüz müzisyen hakkındaki içgüdülerim doğru çıktı.”

“Tatlım,” diye karşılık verdi Fiona sabırlı bir şekilde. “Ben hâlâ geçen hafta seyrettiğim *yunusla ilişki yaşayan adam* hakkındaki o oyunu atlatmaya çalışıyorum.”

Drew yüzünü buruşturdu. “O bir... hataydı. Ama müzisyen değildi! Şu lunaparkta geçen korku hikâyesini yazan TikTokçu da değildi. Olağanüstü olacak. Bu şefe gelince... Bu şefin özel biri olduğunu *adım gibi biliyorum*. Yirmi altı yaşına girdiği o yaz hakkında daha fazlasını duymak istiyorum. *Eater*’da bundan üstü kapalı bir şekilde bahsetmişti ama yeterli değil.”

“Bundan bir hikâye çıkacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu Fiona.

“Çıkacağından eminim. Değil mi Clementine?”

İkisi de merakla bana baktı.

“Ben... aslında o makaleyi okumadım,” diye itiraf ettim ve bunun üzerine Fiona, gelecekteki çocuklarını yapacağı yaramazlıklar yüzünden son derece pişman edecek olan kendine has tarzıyla *cık cık cık* dedi. Utancımdan başımı eğdim.

“Öyleyse okumalısın!” diye karşılık verdi Drew. “O da senin gibi tüm dünyayı gezmiş. Yiyeceklerle arkadaşlıklar ve anılar arasında bağlantı kurma şekli... onu istiyorum.” Aç bakışlarını mutfığa doğru çevirdi. “Onu çok fena istiyorum.” Ne zaman gözlerinde böyle bir bakış olsa kimse onu durduramazdı.

Tatsız şaraptan bir yudum daha aldım ve neler var diye bakmak için tatlı menüsünü aldım. Genelde öğle yemeklerimizi her zaman birlikte yerdik, en iyi arkadaşlarınızın sizinle aynı binada çalışıyor olmasının böyle bir avantajı vardı. Yine de çoğu zaman Midtown civarında takılırdık ve Midtown’daki restoranlar da...

Neyse şimdi.

Seyyar satıcılardan, kabul etmek isteyeceğimden çok daha fazla sandviç ve istakozlu peynirli makarna yemiştım. Yazları Midtown bir turizm merkezine dönüşürdü. Bu yüzden de eğer

rezervasyonunuz yoksa seyyar satıcılar ya da Bryant Park'taki çimenler haricinde yemek yiyecek yer bulmanız neredeyse imkânsızdı.

"Öyleyse ona ulaştığında, bu tatlı menüsü hakkında bir sorum olacak ona," dedim menüdeki ilk tatlıyı işaret ederek. "De-konstrükte limonlu tart da neyin nesi?"

"Oo, işte o şefin spesiyali," diyerek bizi bilgilendirdi Drew. Fiona tatlı hakkında yazanları okumak için menüyü elimden kapmıştı. "Bunu kesinlikle denemek istiyorum."

"Eğer sadece üzerine toz şeker serpiştirilip bisküvi üzerine yerleştirilmiş bir dilim limon çıkarsa çok gülerim," dedi Fiona.

Saati öğrenmek için telefonuma baktım. "Her neyse, artık sipariş edip gitmemiz gerekiyor. Rhonda'ya saat bire kadar döneceğimi söylemiştim."

Tatlı menüsünü suratıma doğru sallarken, "Bugün cuma!" diyerek itiraz etti Fiona. "Yaz zamanı, cuma günlerinde kimse çalışmaz. Özellikle de yayıncılık sektöründekiler."

"Ama ben çalışıyorum," diye karşılık verdim. Rhonda Adder benim patronumdu, kendisi pazarlama ve halkla ilişkiler departmanının müdürü ve yayınevinin ortağıydı. Bu sektördeki en başarılı kadınlardan biriydi. Eğer bir kitapta çoksatan bir eser olma potansiyeli varsa bunu adım adım nasıl gerçekleştireceğini ezber bilirdi ve bu da başlı başına bir yetenektir. Yetenek demişken sırf Fiona ile Drew durumdan haberdar olsun diye ekledim: "Şu anda turda üç yazarım var. *İllaki* bir aksilik çıkacak."

Drew başını sallayarak hak verdi. "Murphy'nin Yayıncılık Yasası."

"Murphy Yasası," diye tekrar ettim. "Üstelk bu sabah Juliette erkek arkadaşı yüzünden ağlamaktan hasta düştü. Bugün onun yükünü de hafifletmeye çalışıyorum."

"Kahrolsun Romeo-Rob," dedi Drew.

"Kahrolsun Romeo-Rob," diyerek ona katıldım.

Duruşunu dikleştirip dirseklerini masaya dayayan Fiona, "İlişkilerden bahsetmişken," diye başladı. Ah, bu bakışı biliyor-

dum ben. Oflamamak için kendimi tuttum. Masanın üzerine eğilerek kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. "Nate'le nasıl gidiyor?"

Birdenbire kadeh gözüme çok ilginç görünmeye başladı ama Fiona gözlerini yüzümden ayırmadan benden bir cevap beklemeye devam ettikçe kararlılığımı yitirerek en sonunda bir iç çekip şöyle dedim: "Geçen hafta ayrıldık."

Fiona sanki şahsına hakaret edilmiş gibi ağzı açık bakakaldı. "Geçen hafta mı? Sen taşındıktan önce mi, sonra mı?"

"Taşınma sırasında. Sizin tiyatroya gittiğiniz gece."

Drew, aklı başından giden karısından daha da meraklı bir şekilde, "Ve bize söylemedin, öyle mi?" diye ekledi.

"Bize söylemedin!" diye tekrarladı Fiona. "Bu önemli bir şey!"

"O kadar da büyütülecek bir mesele değil." Omuz silktim. "Mesajla ayrıldık. Sanırım daha şimdiden Hinge'de tanıştığı biriyle çıkıyor." Arkadaşlarım bana büsbütün acıyarak baktılarsa da elimi savuşturarak geçiştirdim. "Gerçekten. Sorun değil. Zaten birbirimize pek de uygun değildik."

Bu kadarı da doğrudu ama mesajlaşmadan önceki kavgamızdan bahsetmedim. *Kavga* kelimesi biraz abartı olurdu gerçi. Daha çok, omuz silkip zaten terk edilmiş olan bir savaş meydanına beyaz bayrak atmak gibi bir şeydi.

"Yine mi? *Yine mi* mesaiye kalmak zorundasın?" diye sormuştu. "Bu gecenin benim için önemli olduğunu biliyorsun. Seni burada, yanımda istiyorum."

Dürüst olmak gerekirse o gecenin onun eserlerinin de sergilendiği bir galerinin açılış gecesi olduğunu unutmuştum. Kendisi bir sanatçıydı, bir metal sanatçısı ve bu sergi de onun için önemli bir olaydı. "Üzgünüm Nate. Bu iş önemli."

Önemliydi de. Gerçi o gece geç saatlere kadar çalışmamı gerektiren acil durumun ne olduğunu hatırlayamıyorum ama önemli olduğundan emindim.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Hep böyle mi olacak? İşinden sonra gelmek istemiyorum ben Clementine."

“Öyle değil!”

Öyleydi. Kesinlikle öyleydi. Ona karşı hep mesafeliydim çünkü bu şekilde ne denli dertli olduğumu göremezdi. Böylece ona yalan söylemeye, iyiymişim gibi yapmaya devam edebiliyordum. *İyiydim* de aslında. İyi olmak zorundaydım. İnsanların kendi dertleri varken bir de benim için endişelenmelerini istemiyordum. İşte benim de çekici yanımda buydu, öyle değil mi? Clementine West hakkında endişelenmenize gerek yoktu. O her zaman bir yolunu bulurdu.

Nate göğsünü şişire şişire derinden bir iç çekti. “Clementine, bana karşı dürüst olman gerektiğini düşünüyorum.” Tabiri caizse tabuta çakılan son çivi de bu olmuştu. “O kadar soğuksun ki işini kalkan olarak kullanıyorsun. Seni gerçekten tanıdığımı düşünmüyorum bile. Kendini açmıyorsun. Gardını indiremiyorsun. O fotoğraflardaki kıza ne oldu? Tırnaklarının altı suluboyalı o kıza ne oldu?”

O kız gitmişti ama o kadarını o da biliyordu zaten. Benimle tanıştığında o kız çoktan gitmişti. Yaptığımız planları ilk iptal edişimde benden hemen ayrılmamasının nedeni de buydu sanırım. Çünkü bir keresinde eski evimdeki bir fotoğrafta gördüğüm, tırnaklarının altında suluboya lekeleri olan o kıza arıyordu hâlâ. Eskiden olduğum o kıza.

“Beni gerçekten seviyor musun ki?” diye devam etti. “Bir kere bile beni sevdiğini söylediğini hatırlıyorum.”

“Sadece üç aydır çıkıyoruz. Bunun için biraz erken değil mi sence de?”

“İçten içe bilirsin ama.”

Dudaklarımı büzdüm. “Sanırım bilmiyorum.”

Hepsi bu kadardı.

Ben, bu ilişkinin sonuna gelmiştim. Daha sonra pişman olacağım bir şey söylemeden telefonu kapattım. Ardından bir mesaj çekerek ilişkimizin bittiğini söyledim. Dış fırçasını ona postayla gönderecektim. Tanrı biliyor ya, mecbur kalmadıkça hiçbir güç

beni *Williamsburg*'a kadar gitmeye ikna edemezdi.

"Ayrıca," diye ekledim, aşırı pahalı şarap şişesini kadehimin üstüne götürürken, "Şu an için bir ilişki istediğimi sanmıyorum ciddi. Kariyerime odaklanmak istiyorum. Üç ay sonra mesajla terk etme ihtimalim olan heriflerle oyalanacak vaktim yok. Hem seks de o kadar iyi değildi." O *korkunç gerçeği* sindirmek için şaraptan koca bir yudum aldım.

Drew başını sallayarak beni hayretle izliyordu. "Şuna bak ya, tek bir damla gözyaşı yok."

"Onu hiçbir erkek için ağlarken görmedim," dedi Fiona karisına.

İtiraz edip, *hayır, aslında ağladım* diyecek oldum ama sonra ağzımı kapadım çünkü haklıydı. Zaten ağladığım da çok nadirdi. Hem bir erkek için ağlamak mı? Katiyen olmaz. Fiona bunun nedeninin, tüm ilişkilerimin eninde sonunda, birlikte olduğum kişiye *herifin teki* deme noktasına varması olduğunu söylüyordu. Hafızamda bir ismi dahi hak etmeyen biri. "Çünkü hiç âşık olmadın," demişti bir keresinde. Belki de doğruydum.

"İçten içe bilirsin," demişti Nate.

Aşkın nasıl bir duygu olması gerektiğinden bile emin değildim.

Fiona elini salladı. "Pekâlâ, ne hâli varsa görsün öyleyse! İşinde başarılı, hâli vakti yerinde ve Yukarı Doğu Yakası'nda evi olan bir kız arkadaşı hak etmiyordu zaten," diye devam etti ve ardından bu ona konuşmak istemediğim diğer bir şeyi hatırlatmış gibi: "Sahi, bir gelişme var mı? Ev meselesinde yani?" diye sordu.

Ev. O ve Drew, geçen ocak ayından beri oraya "teyzenin evi" demeyi bırakmıştı ama ben hâlâ o alışkanlıktan kurtulamamıştım. Omuz silktim.

Onlara doğruyu söyleyebilir; o kapıdan her girdiğimde, teyzemi bülbül yumurtası rengi berjerinde görmeyi beklediğimi ama o berjerin artık orada olmadığını anlatabilirdim.

Tıpkı sahibi gibi.

"Harika," demeye karar verdim.

Bana inanmadıklarını ima eden bakışlarla birbirlerine baktılar. Haksız da sayılmazlardı, en iyi yalanım sayılmazdı.

“*Harika,*” diye yineledim. “Peki neden benden bahsediyoruz? Senin şu meşhur şefini bulalım da karanlık tarafa geçmeye ikna edelim.” Masanın üzerinden uzanıp son hurmayı da alıp yedim.

Birilerinin dikkatini çekebilmek için etrafına bakınırken, “Tabii ki. Garsonumuza el etsek yeter,” diye mırıldandı Drew. Ne var ki onlara imalı bir bakış atmaktan fazlasını yapamayacak kadar kibar ve mütevazıydı. “Elimi kaldırmam yeterli mi yoksa? Pahalı restoranlarda garson nasıl çağırılır ki?”

Drew, son birkaç aydır listesini büyütme adına yazar keşfetme konusunda çok daha fazla inisiyatif alıyordu. Ama ben bu keşif gezilerinden bazılarının, mesela Governors Adası’ndaki konserin, maalesef gidemediğim tiyatro oyununun, geçen ayki operanın, Washington Heights’taki bir kitapçıda tanıştığımız TikTok ünlüsünün, vücuduyla resim yapan ressamın galeri sergisinin benim kafamı dağıtmak için olduğundan şüpheleniyordum. Beni bu yas durumundan çıkarmak için. Ama neredeyse altı ay olmuştu ve artık iyiydim.

Gerçekten de iyiydim.

Fakat teyzenizin cenazesinin olduğu gün, gecenin ikisinde banyonun zemininde körkütük sarhoş bir hâlde hıçkıra hıçkıra ağladığınıza şahit olmuş birini iyi olduğunuza ikna etmek zordu.

Benim en kötü, en savunmasız hâllerimi görmüş ama yine de numaramı telefon rehberlerinden silmemişlerdi. Her zaman kolay geçinilen biri değildim ve buna rağmen yanımda kalmış olmaları, benim için asla itiraf edemeyeceğim kadar anlamlıydı. Son birkaç aydır bu keşif gezilerine sürüklenmek ise benim için rahatlatıcı olmuştu.

O yüzden, en azından Drew için bir garson çağırabilirdim.

“Ben hallederim,” dedim iç çekerek ve garsonumuz başka bir masadan döndüğü sırada elimi kaldırıp işaret ettim ve ona seslendim. Pahalı bir restoranda garson böyle mi çağırılırdı bilmiyordum ama kız çabucak yanımıza geldi. “Şey alabilir miyiz acaba, eee—” tatlı menüsünü taradım.

Fiona araya girerek, "Dekonstrükte limon mu neydi." dedi.

"İşte ondan," dedim. "Bir de baş şef ile görüşebilir miyiz acaba?" Drew çantasından hemen bir kartvizit çıkarıp garsona verirken ben de, "Kendisine Strauss & Adder Yayınevi'nden geldiğimizi ve bir iş fırsatı ile ilgili olduğunu söyleyebilir misiniz? Şey, aslında bir kitap hakkında," diye ekledim.

Garson kartviziti alıp siyah önlüğünün ön cebine koyarken bu rica karşısında hiç de şaşırمامışa benziyordu. Elinden geleni yapacağını söyledi ve tatlı siparişimizi iletmek üzere hızla uzaklaştı.

Garson gider gitmez Drew kendi kendine ellerini çırpıtı seslice. "İşte başlıyoruz! Of, şu heyecanı hissediyor musunuz? Bu duygu hiç eskimiyor."

Ben bu şef hakkında pek bir şey hissetmesem de Drew'in heyecanı bulaşıcıydı. "Hiç," derken birdenbire çantamdaki telefon titremeye başladı. Telefonumu çıkarıp e-posta bildirimine göz ucuyla baktım. Yazarlarımdan biri neden bana e-posta gönderiyordu ki?

Fiona, karısına doğru eğildi. "Baksana, Clem'i bizim yan daireye yeni taşınan çocuğa ayarlasak nasıl olur?"

"Yakışıklı çocuk," diyerek hak verdi Drew.

"Hiç almayayım, teşekkürler." E-postamı açtım. "Nate'den sonra hemen yeni bir ilişkiye geçmeye hazır değilim."

"Onu unuttuğunu söylemiştin!"

"Bir de şu yas süreci var- Ah, inanmıyorum ya," diye ekledim mesajı okumayı bitirip sandalyemden fırlarken. "Üzgünüm, benim kaçmam lazım."

Fiona endişeli bir şekilde sordu: "Bir sorun mu var? Daha tatlımızı yemedik."

Bu teknik olarak bir iş yemeği olduğu için çakma Kate Spade çantamdan cüzdanımı çıkarıp şirket kredi kartını masanın üstüne koydum. Drew kartı alırken, "Turdaki yazarlarımdan biri Denver'da mahsur kalmış ve Juliette de e-postalarına cevap vermiyormuş. Yemeği bununla ödeyin. Ofiste görüşürüz?" dedim mahcup bir şekilde.

Beti benzi atmış gibiydi. "Bir dakika. Nasıl yani?" Bakışlarını hızlıca önce mutfağa, sonra da bana çevirdi.

"Halledersin sen," derken yazarımdan telaş dolu bir e-posta daha aldım. İkisine de sarılıp son kalan kızarmış keçi peynirini de kapıp şarabın kalanıyla yuttuktan sonra oradan ayrılmak üzere arkamı dönmüştüm ki.

"Dikkat et!" diye bağırdı Drew.

Fiona'nın ağzı açık kaldı. Artık çok geçti.

Arkamdaki bir garsonla çarpışmıştım. Adamın elindeki tatlı bir yana, kendisi bir yana savruldu. Ben uzanıp tatlıyı yakalarken garson da uzanıp *beni* tuttu ve düşmeme engel oldu. Ben sendelerken garson kolumu güçlü bir şekilde kavrayarak dengemi bulmamı sağladı.

"İyi kurtarıştı," dedi sıcakkanlı bir şekilde.

"Teşekkürler, ben..." Tam o sırada diğer elimin adamın taş gibi sağlam göğsünde olduğunu fark ettim. "Ah!" Hemen tatlıyı ona verdim ve geri çekildim. "Pardon!" Hemen yanaklarımı kızardım. Adama bakamıyordum. Elimi bir yabancıнын göğsünde haddinden fazla tutmuştum.

"Şey... Limon?" diye sordu adam.

"Evet, pardon, çok pardon! Tatlı bizim ama ben gitmek zorundayım," diye karşılık verdim aceleyle. Yüzümün domates gibi kızardığını hissedebiliyordum. Hemen yanından dolanıp geçtim. Arkadaşlarıma dudaklarımı oynatarak *iyi şanslar* dileyip restorandan çıktım.

Southwest Havayolları ile iki telefon görüşmesi ve dört sokak yürüdükten sonra, yazarı turun son durağına gitmek üzere bir sonraki uçağa bindirmeyi başardım. Ofise dönmek için Midtown'a giden metroya binecektim. O adamın beni sıkı sıkı kavramasının, sağlam göğsünün ve üzerime eğilmesinin verdiği hissi aklımdan atmaya çalıştım. Gerçekten de bana doğru eğilmişti, değil mi? Sanki beni *tanıyormuş* gibi? Bütün bunları kafamda kurmuyordum, değil mi?

2 ....

Strauss & Adder

OTUZ DÖRDÜNCÜ sokaktaki binanın taş kemerli girişinden içeri girip krom asansörlerle yedinci kata ilk kez çıktığım anda Strauss & Adder Yayınevi'nde özel bir şeyler olduğunu anlamıştım. Açılan kapıların ardından girdiğim küçük, beyaz raflı koridor hem yayınevinin kendi çıkardığı hem de sadece sevdikleri kitaplarla doluydu. Karşınızda duran eskitme deri berjerler, sizi minderlerin içine gömülüp bir romanın kapağını açmaya ve kelimelerin arasına gark olmaya davet ediyordu.

Strauss & Adder New York City'deki küçük ama güçlü bir yayıneviydi. Uzmanlık alanı yetişkin kurgu, anı kitapları ve kurgusal olmayan yaşam tarzı kitaplarıydı. Mesela kişisel gelişim, yemek kitapları ve neyin nasıl yapılacağını anlatan kitaplar da basıyorduk ama en çok tanındıkları tür gezi rehberleriydi. Uzak bir yere dair bir gezi rehberi istediğiniz zaman, Strauss & Adder'ın o küçük tokmak ve çekiçli logosuna doğru giderdiniz ve o size yabancı şehirlerin en ücra köşelerinde olmasına rağmen yine de kendinizi evinizde hissededeğiniz en iyi restoranları anlatırdı.

Halkla ilişkiler ve reklamcılık işini her yerde yapabiliyordum ve muhtemelen de daha iyi bir maaş alırdım ama büyük bir teknoloji firmasında ya da bir HR firması cehenneminde ücretsiz gezi kitabı alma şansım olmazdı. Her gün Roma, Bangkok ve Antarktika hakkında kitapların sıra sıra dizildiği bu koridordan

geçmenin, süpermarket parfümlerini andıran o eskimiş kâğıt kokusundaki büyüleyiciliğin güven verici ve hoş bir yanı vardı. Ben kendim kitap yazmak istemiyordum ama eski zaman katedralleri ve unutulmuş tanrılara adanmış tapınakları şiirsel bir dille anlatan, miadı dolmuş ya da çoktan unutulup gitmiş gezi rehberleri hoşuma gidiyordu. Bir kitabın, bir hikâyenin, en doğru sırayla dizilmiş sözcüklerin, insanda hiç ziyaret etmediği yerlere ve hiç tanışmadığı insanlara karşı bir özlem uyandırmasını seviyordum.

Ofis açık kat planı şeklindeydi ve dört bir yanı yerden tavana kadar roman dizili raflarla çevriliydi. Temiz, beyaz ve aydınlık bir mekandı. Herkesin kendi küçük, yarı duvarlı bölümü vardı ve her bir çalışma masası, çalışanların masaların üzerinde sergiledikleri en sevdikleri sanat eserleri, biblolar, kitap koleksiyonlardan oluşan ıvrı zıvrıklarla rengarenkti. Benim bölmemse patronumun ofisine en yakın olanıydı. Üst düzey çalışanların hepsinin cam kapılı ofisleri vardı. Sanki bu cam kapılar, benim önümdeki bölmede bir küsüp bir barıştığı on aylık erkek arkadaşımı *romeo* Rob (Canın cehenneme Romeo-Rob.) yüzünden hıçkırık ağlayan Juliette’i duymam ile aynı seviyede bir mahremiyet ihlali teşkil ediyordu.

En azından o düzenli cam ofislerinde bile onları da bizim gibi pazartesi günü öğlen ikide uzaklara dalıp giderken görebiliyordunuz.

Yine de hepimiz buradaydık işte, çünkü hepimizin tek bir ortak noktası varsa o da kitapları sevmemizdi.

Fiona ofise döndüğünde, ben birkaç röportaj isteği göndermeyi başarmıştım.

Kredi kartımı vermek için yanıma geldiğinde, “Tatlı gerçekten de olağanüstüydü,” dedi. Tasarımcıların geri kalanı gibi o da katın kasvetli, örümcek ağlarıyla dolu bir köşesine sürgün edilmişti. CEO’lar, âdetleri olduğu üzere, mantar yetiştiren sanatçı ruhlu çalışanlarını böyle yerlerde tutarlardı. Bu köşe öyle karanlıktı ki tasarımcıların en az üç tanesi D vitamini takviyesi almaya başlamak zorunda kalmıştı. “Şef de aynı şekildeydi.”

“Kaçırduğıma üzıldüm sahiden,” diye karşılık verdim.

Fiona omuz silkip kredi kartımı geri verdi. “Aslına bakarsan adamla doğrudan burun buruna geldin.”

Durdum. Kavrayışını hâlâ aklımdan çıkaramadığım adam. O sıcak, sağlam göğüs. “O... o muymuş?”

“Ta kendisi. Tam bir cevher. Çok da tatlı birisi. Bu arada yazarını havaalanı cehenneminden kurtarmayı başardın mı?”

Daldığım düşüncelerden kendimi silkip, “Ayıp ediyorsun,” diye karşılık verdim. “Yoksa bir şüpheli mi vardı?”

Fiona başını iki yana salladı. “Sana imreniyorum.” Duraksadım. “Neden?”

“Ne zaman yapman gereken bir şey olsa, direkt dalıyorsun. Dümdüz. Hiç tereddütsüz. Bence Drew seni bu yüzden bu kadar çok seviyor,” diye ekledi biraz daha kısık bir sesle. “Sen, benim kaotikliğimin yanında bir Excel tablosusun.”

“Sadece işleri kendi tarzımda halletmeyi seviyorum,” diye karşılık verdim. Bana restoranda kaçırıldıklarını anlatmaya başladı. Görünüşe göre Faux’dan birisi, bir kitap hakkında görüşmek üzere şefi ziyaret etmiş (Drew’in tahminine göre Parker Daniels). Ayrıca Simon & Schuster’dan da. Harper Collins’ten iki, Macmillan’dan da bir yayıncı gelmiş. Muhtemelen devamı da gelecektir.

Kısık sesle ıslık çaldım. “Drew’in rakipleri dişli desene.”

“Aynen öyle. Tek konuştuğu konunun bu olacağı zamanı ipe çekiyorum,” dedi Fiona boş bir yüz ifadesiyle. Bileğindeki akıllı saate bakıp ofladı. “Ben mağarama dönsem iyi olacak. Bu gece film izliyor muyuz? Birbirine âşık olan iki kiralık katilin olduğu o romantik komedi çıkmış galiba?”

“Başka bir zamana ertelese? Hâlâ açık yerleştirmedeğim kutular var. Fiş?” diye sordum ve Fiona çantasından yemek faturamızı çıkardı. Fiona katın karanlık ve rutubetli tarafına yollanırken ben fişi vermek üzere Rhonda’nın ofisine girdim. Ama yerinde değildi.

Reginald Strauss da dahil olmak üzere üst düzey çalışanların çoğunun ofis duvarlarında ve masalarında aile fotoğrafları, çık-

tıkları tatillerin, anıların fotoğrafları vardı. Rhonda'nın ise kitap tanıtımlarında ve kırmızı halı etkinliklerinde ünlülerle çekilmiş fotoğraflarla doluydu. Raflarında torunlarından gelen hediyenin yerine başarı ödülleri diziliydi. Neyi seçtiği, yaşamaya karar verdiği hayat tarzı çok barizdi ve onun ofisine her ayak bastığımda ben de kendimi onun gibi bir hayat yaşamış olarak, onun turuncu berjerinde otururken hayal ederdim.

Ofisinin cam kapısı birden açıldı ve Rhonda Adder, tüm ihtişamıyla içeri girdi. "Ah, Clementine! Her zamanki gibi Mutlu Cumalar," dedi neşeyle. Siyah pantolon-cekete, çiçekli topukluları ve bir tokayla arkadan tutturulmuş düz kesim gri küt saç ile çok şık görünüyordu.

Rhonda ne zaman bir odaya girse, tıpkı benim de yapmak istediğim gibi, herkesin bakışlarını üstüne toplardı. Tüm bakışlar ona çevrilir, tüm sesler kesilirdi.

Rhonda Adder, çekici olduğu kadar zekiydi de. Pazarlama ve halkla ilişkiler müdürü ve yayınevi ortağıydı. SoHo'daki küçük bir halka ilişkiler firmasında sansasyonel dedikoduların önünü alarak ve telepazarlamalardan gelen aramalara cevap vererek işe başlamıştı. Şimdi ise sektördeki en büyük isimlerden biri için kitap kampanyaları planlıyor ve koordine ediyordu. Kitap dünyasında bir *ikundu*, herkesin olmak istediği kişiydi. *Benim* olmak istediğim kişiydi. Hayatını düzene koymuş bir kişi. Planı, hedefleri olan ve bunları gerçekleştirmek için hangi araçlara ihtiyaç olduğunu tamı tamına bilen bir kişi.

"Mutlu Cumalar Rhonda. Özür dilerim, öğle yemeğim uzun sürdü," dedim çabucak.

Elini salladı. "Hiç sorun değil. Adair Lynn'in havaalanıyla ilgili küçük pürüzünü hallettiğini gördüm."

"Bu turdaki *en şanssız* kişi o gerçekten."

"Eve döndüğünde ona çiçek göndermemiz gerekecek." Bir çekmeceyi açıp bir paket çikolata kaplı badem çıkardı.

Fişi ve kredi kartını masanın üstüne bırakırken, "Gönderirim. Hesaba bir tane öğle yemeği masrafı yazdırdım," diye ekledim.

İkisine de göz attıktan sonra bir kaşını kaldırdı. “Drew kurgudışı bir kitap projesi için bir yazarın peşinde.”

“Öyle. Badem?” Paketi bana uzattı.

“Teşekkür ederim.” Bir tane aldım ve karşısındaki gıcırdayan sandalyeye oturup ona bu öğleden sonraki gündemler hakkında bilgi verdim. Randevusu alınmış podcast röportajları, revize edilmiş seyahat planları, yeni onaylanmış kitapçı etkinlikleri. Rhonda ile ben, iyi yağlanmış bir makine gibi tıkr tıkr çalışıyorduk. Herkesin bana Rhonda’nın sağ kolu demesi boşa değildi ve bir gün onun halefi olmayı umuyordum. Herkes olacağını düşünüyordu.

Toplantımızın bitmesi üzerine Rhonda bademlerini tabağına geri koyup bilgisayarına döndü, tam kalkıyordum ki şöyle dedi: “Yaz sonundaki izin talebini iptal ettiğini gördüm. Özel bir nedeni var mı?”

“Ah, o mesele.” Buruşmuş gömleğimin önünü elimle düzeltirken istifimi bozmamaya çalıştım. Her yazın sonunda teyzemle yıllık yurtdışı gezimize çıkardık. Bir yaz Portekiz, diğer yaz İspanya, bir sonrakinde Hindistan, Tayland, Japonya... Pasaportum yıllar boyunca onunla birlikte gittiğimiz tüm o yerlerin vizeleriyle karman çormandı. Strauss & Adder ekibine katıldığımndan beri her ağustos ayının aynı haftasında izne çıkmıştım, o yüzden tabii olarak Rhonda bu kez gitmemeye karar verdiğimi fark etmişti. “Belki de zamanımı burada geçirmem gerekiyor diye karar verdim, o yüzden gitmiyorum.”

Bir daha asla.

Bana tuhaf tuhaf baktı. “Şaka yapıyorsun. Clementine! Tüm sene boyunca bir gün bile izin yapmadın.”

“Ne diyebilirim ki? İşimi seviyorum.” Gülümsedim, çünkü bu doğrudu. İşimi seviyordum ve zihnimi meşgul etmemi sağlıyordu... *her açıdan*. Ayrıca önümdeki işlere odaklanmaya devam edersem, yas beni istediği gibi gecenin ikisinde yakalayamazdı.

“Ben de işimi seviyorum ama yine de bu yıl Maldivler’e tatile gittim. Orada harika bir masaj yaptırđım. Eğer gidersen sana benim masörümün numarasını verebilirim.”

Yaa evet, sanki buna bütçem yetermiş gibi. Gerçi şimdi teyzemin evi benim olduğuna göre belki de yeter. Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. “Ben iyiyim, gerçekten. Ayrıca, o hafta *Boston in the Fall* çıkıyor; yazarın son derece titiz olduğunu biliyorsunuz. Onu Julliette’e bırakmaktansa kendim ilgilenmeyi tercih ederim—”

“Clementine?” diyerek araya girdi. “Hakkın olan tatile çık. Bu izinler bu yüzden veriliyor.”

“Ama—”

“İzin isteğini iptal etme isteğin reddedilmiştir.”

Telaşlı görünmemeye çalışarak, “Ama artık tatile çıkmıyorum,” dedim. “Biletlerimi iade ettim!”

Kırmızı çerçeveli gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Öyleyse kendine yapacak başka bir şey bulmak için iki ayın var. Koleksiyonumuzun yarısı gezi rehberi. Bir tanesini ödünç al. Sana ilham vereceğine eminim. En nihayetinde bir tatile ihtiyaç duyacaksın.”

“Gerçekten duyacağımı sanmıyorum.”

Cevap mahiyetinde derin bir iç çekerek sandalyesini tekrar bana doğru döndürüp gözlüğünü çıkardı. Gözlüğü boncuklu bir kayışla boynuna asılıydı. “Peki. Kapıyı kapat Clementine.”

Hayır, olamaz. Sessizce, biraz da tereddütlü bir şekilde bana denileni yaptım. Benden en son kapıyı kapatmamı istediğinde pazarlama tasarımcısını işten çıkardığını öğrenmiştim. Biraz çekingin bir şekilde yeniden oturdum. “Bir... bir sorun mu var?”

“Hayır. Yani evet ama kötü bir şey değil.” İki elinin parmak uçlarını birbirine dayadı ve bana uzunca baktı. Gözlerine koyu renk rimel ile rimelden daha koyu bir göz kalemi çekmişti ve bu onun bakışlarını çok daha delici yapıyordu.

“Doğru zaman gelene kadar gizlilik yeminin var Clementine.”

Sandalyemde doğruldum. Büyük bir şeydi demek ki. Bir kitap mıydı acaba? Bir ünlünün anıları? Yoksa Strauss, şirketi satıyor muydu? İnsan kaynaklarındaki Michael nihayet işi mi bırakmıştı?

Devam etti: “Yaz sonunda emekliye ayrılmayı planlıyorum. Ama giderken Strauss & Adder’in emin ellerde olduğunu bilmek istiyorum.”

Kulaklarıma inanamadım. “Siz... Nasıl yani? *Emekliye ayrılmak* mı?”

“Evet.”

Ne diyeceğimi bilemedim.

Hissettiğim bu derin duyguyu tarif edebilecek kelime yoktu. Üzüntü müydü bu? Hayal kırıklığı mı? Rhonda’sız bir Strauss & Adder ruhsuz bir beden gibiydi, kitapsız bir kitaplık gibi. O, bu firmayı Strauss ile birlikte *inşa etmişti*. Son yirmi yıldır yayınevini her bir çoksatan kitabı Rhonda sayesinde olmuştu.

Şimdi de *emekli* olmak mı istiyordu?

“Bana öyle bakma,” dedi Rhonda gergin bir kahkahayla. O hiç gerilmezdi. Demek ki bana oyun oynamıyordu. Doğruyu söylüyordu. “Benim sürem doldu! Ama eğer bu gemi bensez batacaksa hiçbir yere gitmem. Buraya ömrümün büyük bir kısmını adadım,” diye ekledi. Görünüşe göre sektördeki *namundan* sonra aklına başka bir şey gelmişti. “Ancak şu anda bunu sadece sen ve Strauss biliyorsunuz ve bu şekilde kalmasını istiyorum. Durum resmiyete kavuşur kavuşmaz kimbilir ne tür piranalar üşüşecek.”

Ağzım kurumuştü. “Şey... peki?”

“O zamana kadar, bu yaz olan çoğu projeyle ve satın almalarla senin ilgilenmeni istiyorum. Nasıl gittiğini bir görelim bakalım. Toplantılara katılacağım tabii ki ama buna sadece prova diyelim.”

“Sizsiz idare edip edemeyeceğimi görmek için mi?”

Yüzüme şaşırılmış gibi baktı ve ardından güldü. “Ah, hayır canım, benim yerime geçmen için!”

Eğer zaten oturuyor olmasaydım anında dizlerimin bağı çözüldü. Ben? Rhonda’nın yerini almak? O bana ne kadar çalışkan olduğumu, nasıl iyi bir örnek olduğumu, tam da onun gençliği gibi olduğumu ve benim yerimde olsa böyle bir fırsat

için canını bile vereceğini anlatırken onu yarım yamalak dinleyebildim. Geleceğe bir başarı şansı vermekten daha iyi bir gelecek kurma yolu olabilir mi?

“Yani, yerimin yarısını. Strauss ve ben bu şirketi kurduğumuzda, ben halkla ilişkiler ve pazarlama müdürlüğünün yanı sıra yayınevi ortaklığı aldım çünkü çok küçük bir şirkettik. Ama böyle bir şeyi başkası için dilemem. Nihayetinde başkaları *ben* değil,” diye ekledi. “Fakat, bu yaz göstereceğin performansa bağlı olarak yeni halkla ilişkiler müdürü olarak senin adını verme niyetindeyim. Ekibimizin en eski üyesi sensin, o yüzden de adil olan bu olur diye düşünüyorum. Böyle düşünmesem aptallık etmiş olurdu.”

Hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum.

O da zaten bir şey dememi beklemiyormuş ki gözlüğünü tekrar takıp bilgisayarına döndü. “İşte, görüyorsun. Yeni işine başlamadan önce bir tatile ihtiyacının olacağını öngörüyorum. Sana Maldivler’eki masözümün adını vereyim.”

Ağzım açık kaldı. İncecik sesle bir çığlık attım. Tüm bu duyduklarımdan sonra başım dönüyordu.

“Şimdi, bana gelecek haftanın toplantılarını gönderebilir misin? İçimden bir ses Juliette’in unutacağını söylüyor. Yine.”

Bu benim çıkış işaretimdi.

Ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarım beni yolda bırakmasın diye dua ettim. “Hemen göndereceğim,” diye karşılık verdim ve ofisinden çıktım.

İlk önce tatil iptal isteğim reddedilmişti, şimdi de Rhonda *emeklilik* ihtimali haberini vermişti? Ben de *bölümün* yöneticisi olarak onun yerini alacaktım?

Bunu düşünmek istemiyordum.

Çalışma bölmem, onun kapısının tam karşısındaydı ve aramızda üç metre ya var ya yoktu. Düzenli ve temizdi. Drew’in tek kolilik çıkış dediği türden bir bölmeydi. Yani eğer kovulursam, çıkıp gitmeden önce tüm hatıralarımı toplamama tek bir koli yetecekti. Hiçbir yere *gitmeye* niyetim yoktu, yedi yıldır buraday-

dım. Sadece, sergilemek istediğim pek bir şeyim yoktu. Birkaç fotoğraf, şehrin çeşitli yerlerinin resmedildiği en sevdiğim birkaç suluboya kartpostal; Central Park'taki göl, Dumbo'dan Brooklyn Köprüsü, Queens'teki bir mezarlık. Kafa sallayan bir William Shakespeare oyuncağı, koleksiyoncular için kutulu bir Brontë kardeşler eserleri setim ile adını hatırlayamadığım ve artık okuyamadığım bir yazarın imzalı kitap etiketi.

Sandalyeme çöktüm. Kendimi hissiz ve biraz da kulvarımdan çıkmış hissediyordum, yıllardır ilk kez. Emekli oluyordu. Rhonda *emekli oluyordu*.

Üstelik onun yerine geçmemi istiyordu. Panikten göğsüm daralmıştı.

Birkaç dakika sonra, örgülü sarı saçlı, iri ceylan gözlü, kiraz kırmızısı rujlu ufak tefek beyaz bir kadın olan Juliette ağır adımlarla bölmesine geri döndü. Gözleri kızarmış, burnunu çekiyordu. Masasına çöker gibi oturdu. "Yine... yine ayrıldık."

Dalgın bir şekilde masamın altından peçete kutusunu alıp ona uzattım. "Zor bir durum dostum."

3

....

Evim Güzel Evim

TATİLE ÇIKMAK istemiyor değildim. Hatta istiyordum da. Son yedi senedir her yıl o hafta izin almış ve dünyanın uzak bir ucuna uçmuştum. Ben sadece... havaalanlarında etrafına bakınıp kalp şekilli büyük güneş gözlüğünü bana doğru sallayarak ona yetişmemi işaret eden o gök mavisi paltolu, şen kahkahalı kadını arayan kız olmak istemiyordum.

Çünkü o kadın artık yoktu.

Onu koşulsuzca seven o kız da yoktu.

Onun yerine, sırf yapabildiği için cuma geceleri geç saatlere kadar çalışan, randevuya çıkmak yerine iş etkinliklerine katılmayı tercih eden, tüm gece ofiste kalması gerekmesi *ihtimaline* (şimdiye kadar hiç olmamıştı) karşın masasının çekmecesinde yedek çorap ve deodorant bulunduran bir kadın gelmişti. Binadan en son çıkan hep o olur, hatta harekete duyarlı ışıklar bile onun çoktan gittiğini sanırdı. Bu şekilde de mutluydu böyle.

Mutluydu gerçekten de.

Nihayet iş bilgisayarından çıkış yapıp sandalyemden kalkmıştım ki kollarımı esnetmemle birlikte tepemdeki floresan ışığı yeniden hayata döndü.

Saat 20:30 civarıydı. Güvenlik, binayı kontrole başlamadan önce gitsem iyi olacaktı, yoksa Strauss ve Rhonda'ya söylerlerdi ve Rhonda'nın da cuma günleri mesaiye kalma karşıtı bir politi-

kası vardı. O yüzden çantamı aldım ve pazartesi sabahki toplantı için Rhonda'nın masasında her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra asansöre gittim.

Şirket kitaplıklarından birinin yanından geçiyordum. İnsanların ilk edisyon ve son edisyon dosyalarının fazlalarını koydukları kitaplıklardan biriydi. Romanlar, hatıratlar, yemek kitapları ve gezi rehberleri. Çoğunu zaten okumuştum ama bir tanesi dikkatimi çekti.

GEZİ ROTASI: NEW YORK CITY

Yeni bir kitaptı herhalde ve yaşadığınız şehir hakkında bir gezi rehberini okumanın leziz bir ironik yanı vardı. Tezsem, bir yerde tüm hayatınız boyunca yaşamış olsanız bile orada hâlâ sizi şaşırtacak şeyler bulabileceğinizi söylerdi.

Bir an için tezsem bu kitabı isterdi diye düşündüm ama kitabı raftan alıp çantama koyduğum sırada, gerçeklik yüzüme yine bir tokat gibi çarptı.

Kitabı geri koymayı düşündüm ama o an teyzemin öldüğünü unuttuğum için kendimden öyle utandım ki hemen asansöre gittim. Onun yerine kitabı bu hafta sonu bir sahafa bağışlayacaktım. Ben aceleyle çıkarken binanın önünde tek başına duran güvenlikçi başını telefonundan kaldırıp bana baktı. Bu saate kadar çalışmış olduğumu görmek onu şaşırtmamıştı.

Metro istasyonuna yürüdüm ve Yukarı Doğu Yakası'na yollandım. Orada durağıma gelince metrodan indim ve telefonumu çıkardım. İstasyondan teyzemin evine giderken anneleri aramak artık bir alışkanlık hâline gelmişti.

Eskiden bunu hiç yapmazdım ama Analea öldüğünden beri bu benim için bir tür rahatlama aracı olmuştu. Ayrıca bunun aneme de çok yardımcı olduğunu düşünüyordum. Analea onun ablasıydı.

Telefon iki kez çaldıktan sonra annem açar açmaz, "Babana kondisyon bisikletini artık senin eski odana taşımanın tamamen makul bir şey olduğunu söyle!"

Telefonlarında Google Maps'e bakmakta olan bir çiftte çarpmamak için yana çekilirken "Ben oradan ayrılalı on bir yıl oldu, tamamen makul yani," dedim.

Annem bağırınca yüzümü buruşturdum: "GÖRDÜN MÜ, FRED! Sorun etmeyeceğini sana söylemiştim!"

Arka taraftan zar zor duyulan bir sesle, "Neymiş?" diye bağırdı babam. Derken bir de baktım ki babam, tahminimce mutfaktaki telefonu aldı ve araya girdi. "Ama ya eve gelirsen, kızım? Ya tekrar ihtiyacın olursa?"

"Olmaz," diye karşılık verdi annem. "Eğer olursa kanepede yatabilir." Burun kemiğimi ovuşturdum. On sekiz yaşında evden ayrılmış olmama rağmen babam değişimden nefret ederdi. Annem ise rutini severdi. Tam birbirleri için yaratılmışlardı. Babam karşı çıktı: "Ama ya—"

"Öyle değil mi?"

Araya girdim: "Benim odamla ne yapmak istiyorsanız yapabilirsiniz. Hatta isterseniz kırmızı odaya bile çevirebilirsiniz."

Annem, "Kırmızı odaya mı?" diye söze başlamıştı ki babam, "Şu filmdeki seks zindanı gibi mi?" diye sordu.

"FRED!" diye bağırdıktan sonra annem, "Şey, bu da bir seçenek..." dedi.

Babam, otuz beş yıllık evliliklerinin ağırlığıyla derin bir iç çekti: "Tamam. Kondisyon bisikletini oraya koyabilirsin. Ama yatak kalacak."

Kaldırımındaki bir çöpe tekme attım. "Gerçekten yatağı tutmak zorunda değilsiniz."

"Ama istiyoruz," diye karşılık verdi babam. Babama, yuvamın artık Long Island'daki iki katlı, mavi dış cephe kaplamalı ev olmadığını söylemeye cesaret edemedim. Uzun zamandır orası değildi. Ama şimdi gittiğim apartman dairesi de değildi yuvam. Geçen her bir dakikada adımlarım biraz daha yavaşlıyordu. Sanki oraya hiç gitmek istemiyormuşum gibi. "Neyse, günün nasıl geçti canım kızım?"

"İyi," diye cevap verdim kısaca. Fazla kısaca. "Aslında... Sanı-

rım Rhonda bu yaz sonunda emekliye ayrılıyor ve beni de halkla ilişkiler yöneticiliğine terfi ettirmek istiyor.”

Annemle babam şaşkınlıklarını gizleyemedi. “Tebrikler, tatlım!” diye haykırdı annem. “Seninle *gurur* duyuyoruz!”

“Hem de sadece yedi yılda!” diye ekledi babam. “Bu bir rekor olmalı! Benim mimarlık firmasında ortak olmam on sekiz yılımı aldı yahu!”

“Hem de *tam* otuzuncu yaş gününde!” dedi annem mutlu bir şekilde. “Ah, bunu kutlamamız lazım—”

Sokağın, teyzemin dairesinin bulunduğu tarafına geçerken, “İşi almadım daha,” çabucak yineledim. “İş için başka adayların da olacağından eminim.”

“Peki sen ne düşünüyorsun bu konuda?” diye sordu babam. Annem aklımdan geçenleri katiyen okuyamazken, babam bu konuda her zaman endişe verici seviyede başarılıydı.

Annem homurdandı. “Ne düşünüyor olabilir sence Fred? Tabii ki çok heyecanlı!”

“Sadece *sordum*, Martha. Kolay bir soru.”

Kolaydı da öyle değil mi? Elbette heyecanlı olmam lazımdı ama midemdeki ağrı bir türlü geçmiyordu. “Sanırım, yerleşme işi nihayet bittiği zaman daha heyecanlı hissedeceğim. Yerleştirmem gereken birkaç koli daha kaldı.”

“İstersen bu hafta sonu gelip yardım edebiliriz,” dedi annem. “Ablam görünmez yerlerde bir sürü atılacak ıvır zıvır bırakmıştır muhtemelen...”

“Yok canım, gerek yok. Zaten bu hafta sonu çalışıyorum.” Ki muhtemelen yalan da değildi. Bu hafta sonu yapacak bir şeyler bulacaktım. “Neyse, eve neredeyse vardım. Sonra konuşuruz. Sizi seviyorum,” diye ekledim ve köşeyi dönüp de karşıma tüm ihtişamıyla *Monroe Apartmanı* çıktığı sırada telefonu kapadım. Bir zamanlar teyzeme ait olan küçük dairenin bulunduğu bina buydu.

Şimdiyse kendi iradem dışında bana aitti.

Buradan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım ama ev sahibim, Greenport’ta kirada oturduğum evin kirasının artacağı-

nı söylediğinde pek de seçme şansım kalmamıştı. Yukarı Doğu Yakası'ndaki en aranan binalardan birinde, bana miras kalan teyzemin dairesi boş boş duruyordu.

Ben de tüm eşyalarımı küçük kolilere doldurdum, kanepemi satıp buraya taşındım.

Monroe Apartmanı'nın bu şehirdeki diğer asırlık apartmanlardan görünüşte bir farkı yoktu. Uzun zaman önce ölmüş, unutulup gitmiş insanlara ev sahipliği yapmış, pencerelerden ve kapılardan oluşan bir iskeletti. Hafiften yüzyıl ortası tarzını da andıran ayrıntılı süslemeleriyle kemik beyazı bir cephesi, saçaklara işlenmiş ve girişe yerleştirilmiş eksik kulaklı, kırık dişli karnatlı aslanları ve döner kapının hemen ardında bekleyen yorgun görünümlü danışma. Ben kendimi bildim bileli oradaydı ve bu gece danışma masasında oturmuş, şapkası hafif yamuk bir şekilde, James Patterson'ın en son çıkan romanını okuyordu. Ben içeri girince başını kaldırıp baktı ve yüzü aydınlandı.

"Clementine!" diye seslendi. "Evine hoş geldin."

"İyi akşamlar, Earl. N'aber? Kitap nasıl gidiyor?"

Mutlu bir şekilde, "Bu Patterson beni asla hayal kırıklığına uğratmıyor," deyip ben pirinç kaplama asansöre doğru yönelirken iyi geceler diledi. Kalbim sızlıyordu, her şey öylesine tanıdıktı ki. Nasıl da kolay bir şekilde evim gibi hissettiriyordu burası. Monroe Apartmanı her zaman eski kokardı, bu kokuyu ancak böyle tarif edebilirim. Rutubetli veya küflü değil, sadece... *eski*.

Yaşanmış. Sevilmiş.

Asansör, ding sesiyle birinci kata gelişini haber verdi ve ben de içeri girdim. Tıpkı lobi gibi asansörün içi de pirinç yaldızlıydı, iyi bir cila istiyordu. Süpürgelik boyunca zambak süslemeleri vardı ve tavandaki buğulu aynadan yorgun ve bulanık yansımam bana bakıyordu. Omuz hizasında kesilmiş kahverengi saçlarım, yazın neminden kıvrılmıştı ve düz kesim kâküllerim bir amaca hizmet etmekten ziyade gecenin üçünde mutfak makası ve kırık bir kalp ile rasgele kesilmiş gibi duruyordu.

Teyzemin evinde kalmaya ilk geldiğimde sekiz yaşımıydım ve tüm apartman bana bir hikâye kitabından çıkmış gibi görünmüş-

tü. Annemlerin evindeki sıkış tıkış kütüphanede okuduğum bir hikâyeden gibiydi. Casus Harriet'in veya Eloise'in yaşayacağı türden bir yer ve ben de tıpkı onlar gibi olacağımı hayal ediyordum.

Nihayetinde Clementine, bir çocuk kitabındaki tuhaf bir karaktere verilebilecek türden bir isimdi.

Bu büyülü asansöre ilk bindiğimde elimde kiraz renginde kocaman bir çanta, bir de var gücümle tutduğum ve hâlâ duran pelüş hayvanım *Tombul Tavşan* vardı. Yeni bir yere gitmek beni çok korkutuyordu ama annemle babam, Rhinebeck'teki evimizi şu an hâlâ yaşamakta oldukları Long Island'a taşırken yaz boyunca teyzemle kalmamın daha iyi olacağını düşünmüşlerdi. Tavandaki aynalar o zamanlar bile yamuk yumuktu, yukarıya yavaş yavaş çıkarken suratımı lunapark aynaları gibi eğen ve kollarımı yamultan aynaların olduğu bir yer keşfetmiştim.

O kompto teorisyeni ses tonuyla teyzem, "Aynadan sana bakan, senin eski hâlin. Sadece bir anlığına, senden sana bir bakış," demişti.

O yarım saniye geriden gelen hâlime ne diyeceğimi hayal ederdim. O zamanlar, teyzemin hikâyelerine ve sırlarına hâlâ inandığım zamanlardı. Saftım ve gerçek olamayacak kadar iyi şeyler, sıradan şeylerin arasında farklı olanın ışıltısı beni büyülüyordu. Geçmişteki hâlinizi gösteren bir ayna, asla ölmeyen bir çift güvercin, kendi kendine yazılan bir kitap, dünyanın diğer tarafına çıkan bir ara sokak, sihirli bir apartman dairesi...

Bu hikâyeler artık ağzımda buruk bir tat bırakıyordu, fakat aynada kendime bakarken her zamanki gibi bu oyunun bir parçası olmaktan da kendimi alamadım.

"Yalan söyledi," dedim ağzı benimle birlikte kıpırdayan yansımama. Yarım saniye önceki hâlim duyduklarına şaşırdıysa da belli etmedi.

Çünkü zaten biliyordu.

Asansörden uyarı sesi gelince dördüncü katta indim. Dairelere harfler verilmişti. İlk ziyaretimden sonraki yazlarda, bu harflerle alfabeği tersten saymayı öğrenmiştim.

L, K, J, I, H, G, F...

Köşeyi döndüm. Koridor yıllardır değişmemişti. Halısı, solmuş bir İran halısıydı, örümcek ağı sarmış duvar lambaları unutulmuştu. Parmaklarımı koridorda duvar boyunca uzanan beyaz kaplamada gezdirirken, sert ahşabın parmak uçlarıma batışını hissettim.

E, D, C...

B4.

Kapıda durup çantamdan anahtarları çıkardım. Saat neredeyse 21:30 olmuştu ama ben yorgunluktan ölüyordum. O yüzden de sadece yatıp uyumak istiyordum. Kapıyı kilitleyip babetlerimi kapının önünde çıkardım. Teyzemin evde sadece iki kuralı vardı ve bunlardan birincisi ayakkabıları çıkarmaktı.

Geçen hafta buraya taşındığımda, sanki bir hayalet görmeyi bekliyormuş gibi gözlerim uzun gölgelerde dolaşıp durdu. Ufak bir yanım, teyzemin hikâyelerinin ya da belki en azından *bir tanesinin* gerçek olmasını istiyordu. Tabii ki hiçbiri olmadı.

Şimdi içeri girdiğimde başımı doğru düzgün dik bile tutamıyordum. Işıkları açmadım. Yabancı bir gölge, yeni bir gölge var mı diye gölgeleri incelemedim.

Bu dairenin sihirli olduğunu söylerdi ama şimdi sadece ıssızdı. Parmağını dudaklarına bastırarak, "Bu bir sır," demişti yüzünde gülümsemeyle. İçtiği Marlboro'nun dumanı, kıvrıla kıvrıla açık pencereden dışarı çıkıyordu. O günü hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Gök yüzü açıktı, havada yaz sıcaklığı vardı ve teyzemin hikâyesi muhteşemdi.

"Kimseye anlatma. Anlatırsan, senin başına asla gelmeyebilir."

"Kimseye anlatmayacağım," diye söz vermiştim ve sözümü yirmi bir yıldır tutuyorum. "Tek bir kişiye bile!"

Bunun üzerine, kahverengi gözlerinde imkânsızın parıltısıyla bana o sırrı fısıldadı. Ben de ona inandım.

Ev her zamanki gibi kokuyordu o gece: lavanta ve sigara. Ay ışığı, salonun büyük pencerelerinden içeri sızıyordu. Klimanın üzerinde kuluçkaya yatan iki güvercin, sağlam yuvalarında

birbirlerine sokulmuşlardı. Mobilyalar sanki kendi gölgelerine dönüşmüşlerdi, her şey en son hatırladığım yerde duruyordu. Çantamı bar taburesinin yanına, anahtarlarımı tezgâhın üstüne atıp oturma odasındaki kadifemsi mavi kanepenin üstüne yığıldım. Kanepede hâlâ teyzemin parfümü gibi kokuyordu. Tüm daire onun gibi kokuyordu. Altı ay geçmiş olmasına rağmen ve ondan kalan eşyaların çoğunu kendi eşyalarım ile değiştirmiş olmama rağmen koku dağılmamıştı.

Kanepenin arkasından örgü battaniyeyi alıp altında kıvrılarak uykuya dalabilmeyi umdum. Bu ev, artık bana yabancı geliyordu, çok, çok büyük bir şey eksikti ama yine de bana başka hiçbir şeyin veremeyeceği bir yuva hissi veriyordu. Bir zamanlar bildiğim ama artık istenmediğim bir yer gibiydi.

Keşke teyzem hâlâ burada yaşıyor olabilirmiş gibi hissettiğim bu evden nefret edebilseydim. Sanki her an yatak odasından çıkıp kanepedeki hâlime gülecek ve şöyle diyecek gibiydi: *Ah, canım, şimdiden yattın mı? Dolapta hâlâ yarım şişe merlot var. Kalk hadi, gece uzun! Yumurta pişireyim. İskambil oynayalım.*

Ama o yoktu ve geriye onun fısıltıyla anlattığı tüm aptalca, uydurmaca sırlarıyla birlikte bu ev kalmıştı. Ayrıca eğer bu ev gerçekten de sihirliyse son altı aydır bu eve yüzlerce kez girip çıkarken neden hâlâ teyzemi bana geri getirmemişti?

Ben neden hâlâ burada yalnızdım? Neden ben tek başıma bu kanepenin üzerinde, geçmişte bir yerlerde hâlâ yas tutarken dur durak bilmeden yoluna devam eden bu şehrin seslerini dinliyordum?

Yalandı bütün bunlar. Burası da A4, K13 veya B11 gibi sıradan bir daireydi. Ben de zaten bu evin beni artık var olmayan bir zamana götürebileceğine inanmak için fazla yaşlıydım.

Onun evi. Artık benim.